

Изглежда като че ли на воененъ езикъ не съществува такава дума, едно изражение, което да може точно да опрѣдѣли същността на тази стратегическа идея, въ която обаче се заключава главната частъ на всѣка една методична побѣда!

Стратегията, слѣдъ като подведе войскитѣ къмъ бойното поле, отстъпва мѣсто на тактиката прѣзъ врѣме на боя, но тя не прѣстава да влияе на това, което слѣдва слѣдъ боя, т. е. върху финала.

Стратегическия финалъ се достига чрѣзъ прѣслѣдване. Право или косвенно, на голѣмо или малко разстояние, — но съ него се завършва напълно побѣдата. Колкото по-късо е разстоянието и колкото по-дълго прѣслѣдването се води въ тактически порядкъ, толкова по-лесно се постига финала, безъ, на всѣки случай, да се отнема неговия стратегически характеръ.

А такъвъ бѣше, именно, случая подъ Плъвенѣ! Османъ-паша трѣбваше, макаръ само и съ нѣколко кавалериста, да слѣди за неприятеля, съ цѣль да знае *направлението, въ което той отстъпва* и незабавно да тръгнѣше по пѣтя слѣдъ него, за да добие *стратешкиятъ финалъ*, т. е. да отива за *унищожението* на тази разбита армия, като я постави въ невъзможность, ако не за винаги, то поне за дълго врѣме, да се повърне назадъ!

Да се влѣзе въ контактъ съ противника до боя не е така лесно, защото, за тази цѣль, се иска наличность въ кавалерията, която да е пропорционална на операцията армия; но за съприкосновението съ неприятеля слѣдъ сражението, и особено когато неприятелския маршъ се извършва само въ едно направление, достатѣчни сж само два-три добри офицера съ нѣколко добри кавалериста на добри коне. Въ